

1 pCt, en Forrentning af den i Statsbanerne anbragte Kapital med knapt 1 $\frac{1}{4}$ pCt. Man vil efter dette neppe kunne paastaa, at den Forøgelse af Statsbanernes Takster, der blev vedtagen i Fjor, har været overdreven stor.

Om disse Afskrivinger paa Statens Erhvervsvirksomheder har der været almindelig Enighed i Kommissionen, og jeg formoder, at der ogsaa vil være det i dette høje Ting. Man kan maaske være uenig om, hvorvidt Princippet i Enkelthederne er udført paa den rette Maade, og Regeringen tager i saa Henseende alt Forbehold, idet der vil blive anstillet nøjagtige Undersøgelser for at faa den korrekte Afskrivningsprocent frem. Men at det vil være forstandigt at følge Kommissionen i dens foreløbige Skøn og opstille en saadan summarisk Afskrivningsprocent allerede nu, tror jeg, der vil være almindelig Enighed om. I Kommissionen skønnes der med Hensyn til den formelle Affattelse af Finansloven kun at have været Uenighed paa eet Punkt, nemlig hvorvidt lignende Principper skulde overføres ogsaa paa Statens øvrige Indtægter og Udgifter, altsaa ogsaa paa dem af Statens Virksomheder, som ikke kunne siges at være Erhvervsvirksomheder. Hidtil ere alle Udgifter til saadanne ikke-indtægtgivende Statsaktiver, til Slotte, til Museer, til Skoler, Hospitaler, Administrationsbygninger og lignende, opførte enten paa vedkommende Ministeriums særlige Paragraf eller paa § 26, men aldrig paa § 27, altsaa aldrig betragtet som Formueerhvervelse udenfor den almindelige Statsudgift paa samme Maade, som Tilfældet normalt har været for Statens Erhvervsvirksomheder. Og heraf er igen Følgen, at der ordinært ikke kan være Tale om at dække Statsudgifter af denne Art ved Laan, lige saa lidt som der kan blive Tale om Afskrivning af Erhvervsudgifter. Men et Mindretal paa 3 Medlemmer af Kommissionen har ment, at man ogsaa burde behandle disse Udgifter, kort sagt enhver væsentlig Udgift, der betegner en Kapitalanbringelse eller en Formueerhvervelse, paa samme Maade som de Kapitalanbringelser og Formueerhvervelser, der vedrøre Statens Erhvervsvirksomheder, altsaa opføre dem paa den nye Formueerhvervelsesparagraf, § 26, og at der som Følge deraf paa den anden Side blandt de løbende Udgifter skulde optages en Post for ordinære Afskrivinger paa saadanne Aktiver. Regeringen maa her afgjort slutte sig til Flertallets Opfattelse, at man nøjedes med at benytte denne Frem-

gangsmaade overfor Formueerhvervelser under Statens Erhvervsvirksomheder. Sagen er, at lige saa naturligt, som den foreslaaede Fremgangsmaade er her, lige saa nøje som den slutter sig til almindelig Forretningscoutume, og lige saa nær Forbilledet med Hensyn til Enkelthederne her ligger indenfor det private Forretningsliv, lige saa meget vil man komme ud paa de vilde Veje med Hensyn til det andet. Det er altid vanskeligt at fastsætte en nogenlunde korrekt Afskrivningsprocent, men det vil være saa godt som umuligt her, hvor det drejer sig om Formuegenstande af en absolut ikke-forretningsmæssig Art. Hvordan man skulde afskrive f. Eks. paa Kronborg Slot, Fæstningsværkerne, Museumsbygninger, Hospitaler, Skolebygninger og lignende, er ikke godt at sige. Desuden er Forholdet for den Art Formueerhvervelser et helt andet end for Formueerhvervelser under Statens Erhvervsvirksomheder. Under Statens Erhvervsvirksomheder gaar det ind som et Led i Erhvervet, og det udrangerede maa, naturligvis under Forbehold af den Forandring, der kan ske med Virksomhedens Former i Tidens Løb, i det hele og store erstattes med Materiel af lignende Art. Men det er jo aldeles ikke sikkert, at det vil blive Tilfældet med de Kapitalanbringelser, jeg her taler om, det er noget, man anvender Penge til efter Tidens skiftende Krav, og det er slet ikke vist, at man, naar det har udtjent, vil anse det for rimeligt og rigtigt at anskaffe noget lignende i Stedet derfor. Der kan nævnes en Mængde Tilfælde, hvor man ikke vil gøre det, og derved falder en af Forudsætningerne for den regelmæssige Afskrivning af Erhvervsomkostningerne bort. Her maa Regelen i Virkeligheden være den, at hver Tid sørger for sig, og at Udgifterne som hidtil gaa af de løbende Indtægter, hvor man da ikke staar overfor et saa ganske særligt Forhold, at det maa siges at være ganske umuligt, at Udgiften kan afholdes af de løbende Indtægter, som de 31 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Henhold til Lovene af 1909. Det andet vilde ogsaa være for indviklet og for uforstaaeligt for, jeg vil slet ikke tale om den almindelige Befolkning, men jeg er bange for ogsaa til Dels for de højtærede Rigsdagsmænd. Man vil ikke kunne forstaa, at Budgettet pludselig skal belastes med Millioner til disse Afskrivinger, Millioner, som, naar vi skulle tilstræbe Ligevægt i Budgettet, ubetinget ville betyde en